

[Anne Feldt-Rasmussen.]

vendinger mod lovforslaget. Os bekendt har der ikke været nogen reaktion fra læger, apoteker eller farmaceuter i anledning af dette lovforslag. Denne manglende reaktion fra de mennesker, som bliver direkte berørt af ændringerne i loven, tyder på, at lovforslaget har ramt noget centralt.

Den bemyndigelse, som lovforslaget indeholder dels til indenrigsministeren, der herefter alene beskikker et antal — jeg vil gerne vide omtrent hvor mange — særligt sagkyndige, dels til medicinaldirektøren, som ikke mere er afhængig af det kollegiale lægeråd, giver de pågældende personer et øget ansvar, men også en mulighed for at få etableret en smidig forretningsgang og derved få sagerne afviklet så hurtigt som muligt og på et virkelig sagligt grundlag.

De foreslåede ændringer i loven om apotekervæsenet er jo en direkte følge af den ændrede opbygning af sundhedsstyrelsen.

Den særskilte apotekerafdeling under sundhedsstyrelsen stilles i realiteten efter dette lovforslag lige med sygehusrådet, statens husholdningsråd o. s. v. og får herefter bl. a. status som en slags rådgivende organ for sundhedsstyrelsen.

Hvad angår de øvrige ændringer, er der ikke tvivl om, at det vil være en fordel, at lederen af apotekerafdelingen i fremtiden kun har én stilling at beklæde. Det er også en fordel, at denne stilling ifølge lovforslaget kan besættes med skyldig hensyntagen til både apotekernes og medicinalindustriens tarv. Man må ikke være blind for, at udviklingsarbejdet og de midler til udvikling, som kun medicinalindustrien kan præstere, er af stor betydning for vort lands præstationer inden for det medicinale område. Det drejer sig om en udvikling, der har betydning såvel for sunde og raske mennesker her i landet som for vor eksport.

Efter det anførte kan jeg tilsige de uafhængiges støtte til begge disse lovforslag.

Indenrigsministeren (*Hans Hækkerup*): Jeg opfattede samtlige ærede ordførere på

den måde, at man — for at bruge et andet udtryk — var sympatisk indstillet over for begge lovforslag.

Til det ærede medlem fru Anne Feldt-Rasmussen vil jeg sige, at der er kommet en reaktion på lovforslaget. Det blev nævnt af den ærede ordfører for mit parti, og jeg tror også, at de ærede medlemmer hr. Thisted Knudsen og hr. Hagen Hagensen var inde på det. Der er kommet visse, skal vi sige indvendinger fra apotekerhold og fra farmaceuterne. Jeg vil dog gerne herom sige, at når vi får lejlighed til i udvalget nøje at gennemgå disse indvendinger, tror jeg, at samtlige ærede ordførere vil erklære sig enige i, at det ikke kan være sagligt forsvarligt at tage hensyn til dem.

Jeg var meget ked af at høre, at det ærede medlem hr. Thisted Knudsen — som i øvrigt med rette betegnede sig selv som normalt begavet, måske med mindre ret som skarpsindig — var gået i stykker på sagen. Det var ganske forfærdeligt. Det beroligede mig dog, at det ærede medlem hr. Hagen Hagensen dertil føjede, at det var hans egen skyld, for det hele var faktisk temmelig overskueligt. Det bliver altså en sag mellem de herrer indbyrdes.

I øvrigt vil jeg gerne til det ærede medlem hr. Thisted Knudsen, for så vidt angår kommunalrepræsentation, sige, at det kan jo ikke have megen saglig begrundelse eller saglig værdi for de kommunale organisationer at deltage i 2 halvårige møder i lægerådet. Jeg tror, at det område, hvor de kommunale organisationer er særlig interesseret i at sætte ind, er inden for sygehusrådet, og dér er der en saglig begrundelse for, at de kommunale organisationer deltager i arbejdet. Det er dog klart, at jeg er særdeles villig til i udvalget at diskutere disse spørgsmål med det ærede medlem.

Det ærede medlem nævnte — og med rette — at vi har en ikke ubetydelig lægemangel, og det ærede medlem understregede — ligeledes med rette — at denne lægemangel vel nok i første række rammer de egne, der er fjernest fra hovedstaden.